

OKULUMU

SEVİYORUM

AREL EĞİTİM KURUMLARI

AYLIK ANASINIFI DERGİSİ

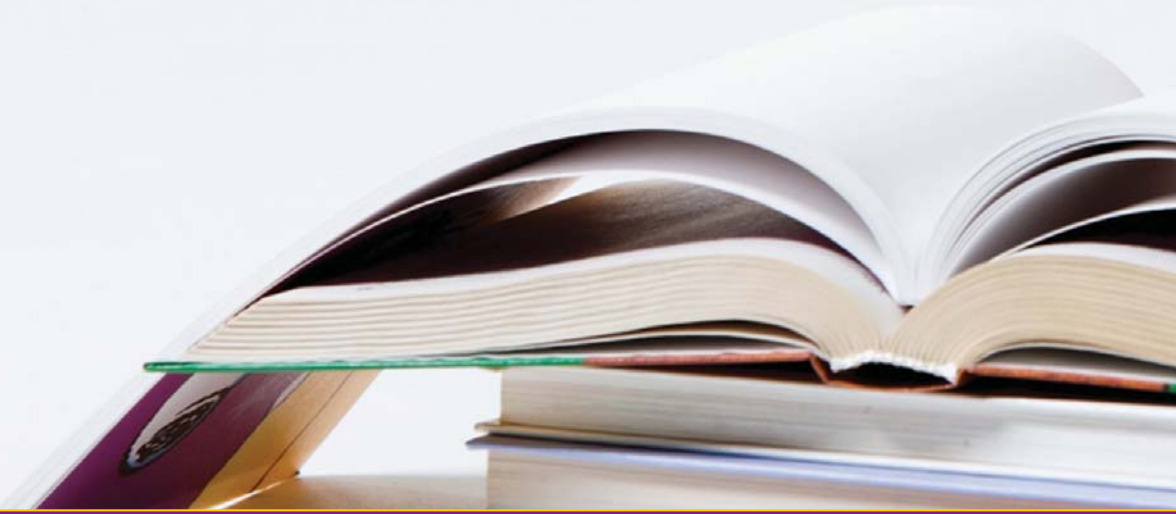
SAYI 81

2010

İÇİNDEKİLER

İLK ÇOCUKLUKTA KRİTİK YAŞLAR	2
ÇOCUKLARDA YALAN	5
ÇOCUKLARDA DİL GELİŞİMİ	8
RAHATSIZ EDİCİ DAVRANIŞLARA KARŞI SEN-İLETİSİ YERİNE BEN - İLETİSİ KULLANMAK	11
OYUN	13
ANNE-BABAYA KARŞI ÖFKE: "SENDEN NEFRET EDİYORUM ANNE! SENİ SEVMİYORUM BABA!"	15

AREL EĞİTİM KURUMLARI

Merkez Mahallesi, Hacı Arif Bey Sokak, No. 1, 34197 Yenibosna - Bahçelievler / İstanbul

Tel: (0212) 550 49 30 (pbx) - 630 35 05 (4 hat) **Faks:** (0212) 550 77 82

e-posta: ar-el@ar-el.k12.tr

Okulumu Seviyorum Dergisi - 2010

Yayın Kurulu: Rehberlik Servisi

KAYNAK | Çocuğunuzun İlk Altı Yılı, Prof.Dr. Haluk Yavuzer, 2005
Çocuk Psikolojisi, Prof.Dr. Haluk Yavuzer, 2008

İLK ÇOCUKLUKTA KRİTİK YAŞLAR

2,5 yaş çocuğunun dengesi tam değildir. Kas-motor mekanizması henüz mükemmelleşmemiştir. "Serkeşlik evresi" olarak nitelendirilebilen bu zorlu dönemde çocuk, dengesiz, olumsuz, kararsız ve isyankârdır. Büyüklerinin sözlerini dinlemez, hatta tersini yapar, eylemleri kısıtlandığında öfkelenir, çevresinden yardım istemez ve kendi başına başarmayı amaçlar. Çünkü o, mekâna hükmetme arzusundadır. Hareketlidir, her şeyi ellemek ister. Ancak çevrenin koyduğu yasaklar nedeniyle ilk önemli çatışma başlar. Bu dönem, her çocukta görülebilen doğal bir geçiş evresidir. Ebeveynin anlayışsız tutumu ile bu ilk "karşı koyma bunalımı" uzayabilir.

Çocuk, bu yaşta seçme yeteneğine yeterince sahip olmadığından, iki olanağı birden seçer. Kendini bırakmaya alışık değildir. Gevşeyip uyumakta zorluk çeker ve bir kere uyudu mu, uzun süre uykuda kalabilir. Yine idrar yollarını kontrol eden kasları gevşek bırakmadığından idrarını çok uzun süre tutar.

Bu tipik hareket sistemi yetersizliği onun karakteristik beceriksizliğini ve değişken davranışını anlatmaya yeterlidir. Geçiş yapmak ona o kadar zor gelmektedir ki, tanıdık bir şeyi bırakıp başka bir şeyi anlamakta çok ağırkanlıdır. Çok tutucudur, her yeniliğe itiraz eder. Her şeyin alıştığı biçimde yapılmasını ister. Bu evrede en iyi tutum, çocuğun belirli sınırlar içinde hükümdarlığını sürdürmesine izin vermektir. Burada sınırların belirlenmesi ve korunması önemlidir. Sınırsız özgürlük, çocuğa güven kazandırmaz. Aksine kendisini boşlukta hissetmesine ve soru işaretlerinin artmasına sebep olur. Bunun tersi olarak çok katı sınır, kural ve yasakların olmasıysa saplantılar ve aşırı gerginlikler oluşmasına sebep olur.

Bu dönem günlük gerilimlerin etkisiyle çocuğun korkulu rüya görerek sıkça uyandığı bir dönemdir. 2,5 yaş çocuğunun farklı kutuplar arasında yalpalaması, bu dönemin önde gelen özelliğidir. Bu uç noktaları, aşırı bir faaliyetten ani bir tembelliğe, atılganlıktan utangaçlığa, güçlü bir sahip olma

Çocuğun gelişiminde ani biçim değiştirmeleri, dengeli büyüme dönemlerini takip eder. 2,5 yaş, gelişimin en büyük kriz dönemlerinden biri olarak kabul edilir. Bu bir geçiş dönemidir. Çocuğun sosyal bir duyarlılıkla yaptığı gösteriler, yardım isteği ve hayal kurma gücü bu evrede artmıştır. 2,5 yaş bir dönüm noktası ve sinir sisteminin gelişiminde bir ara evredir.

duygusundan aldırılmazlığa, açlık çılgınlıkları atarken yemek istememeye, çılgılık ve gözyaşlarından alçak sesle mırıldanmaya geçiş olarak örneklenebilir.

2,5 yaş bir aykırılık ve dengesizlik yaşıdır. Bunlar kötü huyluluk olarak yorumlanmamalıdır. Çocuk olgunlaştıkça davranışları olumlu yönde değişecektir.

2,5 yaş çocuğu "niye?" sorusunu sormakta ve sık sık "hayır", "yapmayacağım", "yapamam" demektedir. 2,5 yaş bunalımı çocuğun kişiliğini geliştirir. Çevreye hükmederek birçok durumda istediğini yaptıran çocuk, özgürlüğün tadını almış, öz güveni artmıştır.

3 yaş dolaylarında kendini denetleyebilen, bağımsızlık duygusuyla özgürlüğünü kazanmaya başlayan çocuğun çevresiyle sürtüşmeleri azalır ve yeniden işbirliği kurmaya çalışır. Ancak bu evrede oluşan saplantılar ve aşırı gerginlikler, ileriki yıllarda inatçılık ve direnç belirtileri şekline de dönüşebilir.

2,5 yaş çocuğuna nasıl yardımcı olunabilir?

- Çocuğunuz bu dönemde başkalarıyla paylaşma konusunda zorlanacak ve rekabet duygusu geliştirecektir. Diğerleri üzerinde otoritesini kurmaya çalışırken bir yandan bağımsız olmak isteyecek, bir yandan da yetişkinlerin onayına ihtiyaç duyacaktır. Zaman zaman otoriteye öfke ile karşı çıkacağı bu dönemde çocuğun olumsuz davranışlarını görmezden gelin, kısa bir süre ilgisiz kalın, onunla tartışmaya girmeyin, onun dikkatini başka bir şeye yönettirirken siz de başka bir şeyle meşgul olun. Ancak olumsuz davranışı bittiğinde yeniden ilgilenin.
- Hırçınlaştığı, olumsuzlaştığı dönemlerde sakin ve sabırlı bir tutum izleyin. Tüm dikkatinizi ona yoğunlaştırın. Göz kontağı kurun. Kabul belirtisini beden diliyle pekiştirin. Ciddi bir yüz ifadesi takının. Duygularına saygı gösterin, anlamaya çalışın. Kararlı bir ses tonuyla konuşun. Unutmayın ki bu kriz dönemi gelişimin normal bir evresini oluşturmaktadır. Geçicidir.

- Çabalarını daima övün. Hatalarını görmezlikten gelin. Tüm başarılarını övün.
- Başkalarına bir şeyler vermesini gerektiren oyunlar oynatın.

İlk çocukluk evresinin düğüm noktasını, aile ve çocuk için "altın yaş" olarak nitelendirilen 5 yaş oluşturur. En belirgin özellikleri arasında yeterli ve dengeli oluşu gelmektedir. 5 yaş çocuğu, yaşadığı kültür çevresine uyum göstermeyi, başarılı bir kontrolle gerçekleştiren çocuktur. 4 yaş çocuğu yarım bırakılan bir şeye karşı duyarsızken 5 yaş çocuğu başladığı bir işi bitirmeyi sever. O artık daha çabuk karar verir. Kas hâkimiyeti gelişmiştir. Düzenli cümleleriyle insanlarla olan kişisel ve sosyal ilişkileri artmıştır. Ne kendisi ne de çevreyle çelişki halindedir. Kritik durumlarda soğukkanlı olmayı başarır. Güven duygusu ve soğukkanlılık 5 yaş çocuğunun övülecek yapısını açıklar. 4 yaş çocuğu ile 5 yaş çocuğu arasında belirgin bir olgunluk farkı vardır. Bu durum hazırlıksız yapılan resimde de kendini gösterir. 4 yaş çocuğu resim yaparken önüne çıkan her şeyi kullanır. Kaba hayal gücü ile bir kaplumbağayı bir hortum şeklinde çizebileceği

gibi, bir hortumu da file dönüştürebilir. 5 yaş çocuğunun ise resim yapmaya başlamadan önce aklında belirgin bir şey vardır. Yaptığı şeyin içeriği genellikle mantıklıdır. Kendi kendini değerlendirir. "Bir at resmi çizmek istiyorum; ama nasıl çizeceğimi bilmiyorum." diyebilir.

5 yaş çocuğu günlük işlerinde kendi kendine yeter, sosyaldir, kendinden emindir, şekilci ve uyumludur, rahat ve ciddidir, dikkatli ve kararludur. 5 yaşındaki çocukta, motor dengenin, düşüncenin, bireysel-toplumsal ilişkilerin, benlik kavramının; evde, okulda ve toplum içinde uyumun daha belirli olduğu görülür.

5 yaş çocuğuna nasıl yardımcı olunabilir?

Çocuğunuzun sorularına bıkmadan cevap verip olayları sebep-sonuç ilişkisi içinde anlatırsanız, hem çocuğun sözcük bilgisini artırmış ve merakını tatmin etmiş, hem de olayları birbirine bağlamasına yardım etmiş olursunuz. Örneğin, "Camdan dışarı sarkma" yerine "Camdan dışarı sarkarsan düşebilirsin." şeklinde açıklayıcı bilgi verirseniz hem çocuğun merakını gidermiş hem de sebep-sonuç ilişkisini kurmuş olursunuz.

ÇOCUKLARDA YALAN

Yalan söylemek, bir hatayı gizlemek amacıyla gerçeğe uygun olmayan bir girişimde bulunmaktır. Bu girişim sözle olabildiği gibi jest, yazı ve susmayla da olabilir. Sosyal bir davranış olan yalan, bilerek veya bilmeyerek başkalarını yanıltmaktır.

Çocuklarda çeşitli türde yalanlar görülür:

Çıkarıcı yalanlar: Bunlar bir insanın suçlamadan kaçmak, ödüllendirilmek ya da zarar vermek için bir başka insanı yanıltma çabalarıdır.

Çıkarsız yalanlar: Takıntılı yalan ve arzulanan düşünceler şeklinde görülür. Takıntılı yalanda çocuk, yalan söylediğinin farkındadır; ama niye söylediğini bilmez ve hiçbir kısa veya uzun vadeli kazancı olmadığı halde her zaman her konuda yalan söyler. Çocuklarda çıkarsız yalanlar daha çok arzulanan düşünceler olarak görülür. Varlıkların ve olayların daha farklı olması yönünde bir istekten kaynaklanır. Toplumsal yararı olan yalanlar, aslında hoş olmasa da iyi niyetli güdülerle, örneğin bir başkasının duygularını incitmemek için söylenir.

İrade dışı yalanlar:

1-Fantezi: Genellikle küçük çocuklar gerçeğe hayali birbirinden ayıramaz. Bu durum ilkökul yıllarında da devam ederse özellikle dördüncü sınıftan sonra problem olabilir.

2-Bilinçdışı savunmalar: Çocuk yanlış bir şey yaptığını göremez; çünkü bilinçdışında bunların üstünü örter ve bilincinde başka türlü algılar.

3-Kazara yanlışlıklar: Çocuk doğru olduğunu düşündüğü şeyi söyler, ancak yanlış bilgi aldığı için yanılmaktadır.

Anne-babaların birçoğu, çocuğun gerçeğe sadık kalmasını çok erken bir dönemde ister. Oysa 3 yaş çocuğunun inanılmayacak öyküler uydurması ve

taklit oyunlarından hoşlanması doğaldır. Yaşamın ilk 5 yılında çocuğun yalan söylemesi konusunda endişe etmeye gerek yoktur. Gerçeğe sadık kalma çocukta zaman içinde gelişen bir olgudur. Çocuğun gerçeğe sadık kalması konusunda ısrar etmek, çocuğa yalan söylediğini kanıtlama girişiminde bulunmak yanlıştır. Çocuk yalan olduğu açıkça anlaşılan bir şey söylediğinde endişeyle karşılanmamalıdır. Ancak 4 yaşına geldiğinde söylediği yalan; övünme nedeni, düş gücü ürünü ya da bir şaka değilse o zaman annenin çocuğa, eğer doğruyu söylemezse ona ne zaman inanacağını bilemeyeceğini söylemesi yeterli olacaktır. Sert cezalar, suçlanmak çocuğun yalan söylemesine yol açar.

gerçek olmayanı birbirinden ayırt ettiği evrede bu huyundan vazgeçer. Bazı çocuklar ise buna rağmen yalan söylemeye devam edebilir. Bu durumda yalanın temelinde çevreyle olan olumsuz ilişkilerin yattığı söylenebilir. Bu tür yalan, birtakım bencilce sonuçları elde etme amacıyla bilerek ve isteyerek başkalarını aldatmaktır. Bu şekilde alışkanlık halinde yalan söyleyen çocukların kişiliklerinde “kendini kontrol edememek” ve “aşırı bencillik” bulunur. Bu durum, çocuğun başkalarının hak ve çıkarlarına

Çocuklar 6-7 yaşından önce genellikle gerçekle gerçek olmayanı birbirine karıştırırlar. Hayallerini veya gördükleri rüyaları gerçekmiş gibi anlatırlar. Bu devredeki çocuklarda görülen ve büyükler tarafından “yalan” olarak nitelendirilebilen konuşmalar aslında yalan olmayabilir. Çocuk nadiren başkalarını aldatma eğilimindedir. Dolayısıyla bu yaş çocuğuna “Yalan söylüyor.” yakıştırmasını yaparken dikkatli olmak gerekir. Çocuk psikologlarına göre çocuklar, 7 yaşından önce yalan söylemez. Bazı uzmanlar ise ilk yalanın 6 yaş dolaylarında görüldüğünü savunur.

Çocukların bütün gerçek dışı konuşmalarını “yalan” diye tanımlamak doğru değildir. 3-4 yaş çocuklarının sık sık söylediği yalanlar, aslında gerçek anlamda yalan değildir. Sahte ya da görünürde, başka bir deyişle, “sözde” yalanlardır. Eğitimsel yanlışlıklar, kınama, üzüntüyle karşılama bu tür yalanları doğurur. Örneğin; masada bardağı deviren çocuk, bundan kardeşinin sorumlu olduğunu söyleyebilir.

Sözde yalanlar bazen oyun niteliği taşır. Çocuk çevresindeki kişilere ya da kendisiyle ilgili olaylara ince ayrıntılar katarak bunları süsler. Bu tür uydurmalar 7 yaş öncesi çocuklarda sıklıkla görülür. Çocuklukta yalan söyleyen birçok çocuk, gerçek ile

kendisinininkine kadar değer vermesini öğrenememiş olduğunu gösterir. Bu, çocukların eğitiminde onları sosyalleştirme işinin gerektiği gibi başarılamamıştır.

Yalana yol açan etkenler:

Çocuğu yalan söylemeye iten çok sayıda neden vardır. Bunlardan en önemlisi çocuğun yalan söylemeyi başkalarından öğrenmesidir. Çocuk büyüdükçe sosyal amaçlı yalanları büyüklerinden öğrenir. Çevresinden sık sık duyarak yavaş yavaş bu tür yalanları söylemeyi öğrenir. Örneğin artık anneannesine onun yaşlandığını ve ellerinin titrediğini söylememesi gerektiğini bilir.

Yetişkinleri taklit, çocuğu yalana iten en önemli etkenlerden biridir. Yetişkinler kendi aralarında ve daha da önemlisi çocuklara yalan söylerler, hatta

bazı durumlarda çocuğun yalan söylemesini isteyebilir. “Dün evdeydik diyeceksin.” ya da “Bunu yaptığımı annene/babana söylemeyeceksin.” gibi tembihler çocuğu yalana iter. Yalan söylemeyi açık bir şekilde empoze etmeye gerek yoktur. Bu konuda örnek olmak da bir çeşit telkindir. İstemediği bir yere gitmemek için başının ağrıdığını söyleyen anne, sofrada çocuğuna ellerini yıkayıp yıkamadığını sorduğunda doğru olmasa da “evet” yanıtını alacaktır. Çocuk bundan sonra her durumda isteğine uygun yanıt verecek ve bundan suçluluk duymayacaktır.

Çocukların 7 yaş öncesinde genellikle gerçekle gerçek olmayanı birbirine karıştırdıklarından bahsetmiştik. Ancak bunu ayırt edebileceği yaşa geldikten sonra yetişkinlerin yalan söylediğini gören çocuk, yalanın kınanan bir davranış olmadığı sonucuna varabilir.

Çocuğun yaşadığı olumsuz duygular ve hayal kırıklığı karşısında büyüklerin olumsuz duyguları azaltmak için yalana başvurması da çocuğa yalan söylemeyi öğretebilir. Örneğin, çocuk yere düşüp ayağını incittiğinde “acımamıştır”, “bir şeycikler olmaz” şeklinde tepki verildiğinde çocuk acıyı hissettiği için söylenenlerin doğru olmadığını bilir. Bunun yerine ona sarılarak “acıdığını biliyorum, ama birazdan geçer” denildiğinde çocukta bir rahatlama olur ve acısı azalır.

Anne-babanın özellikle ailevi konularda çocukta bazı şeyleri gizlemesi de çocuğu yalan söylemeye itebilir. Boşanma veya ölüm gibi olaylar önce birtakım yalanlarla gizlenilmeye çalışılsa da çocuk sonunda gerçeği öğrenecektir. Kendisine yalan söylendiğini anlayacak ve benzer durumlarda kendisi de yalana başvuracaktır.

Çocuk çekindiği için de yalana başvurabilir. Güçlü bir belleğe sahip bir çocuk, eve gelen misafire öğrendiği şiiri okuması istendiğinde “Unuttum.” diyebilir. Şiiri iyi anımsamasına rağmen topluluk içinde okumaya cesareti yoktur. Çekingenlik çoğu zaman çocuğun hatasını itiraf etmesini engeller ve ceza kaygısından daha güçlüdür.

Yalanla Baş Edebilme:

Çocuklar üç yaşından sonra büyükleri model alırlar. Anne-baba çocuğuna soyut ahlaksal öğütler vermek yerine ona davranışlarıyla örnek olmalıdır.

Küçük çocuğun sözde yalanları ahlaki bir hata gibi görülmemelidir. Çocuğa doğru söylemenin övülmeye değer bir davranış olduğu önceden anlatılmalıdır. Söylediği “doğru olmayan” şeyler hemen “yalan” olarak nitelendirilmemelidir. Çocuklar yalan söylemenin kötü bir şey olduğunu bilirler. Dürüstlüğün önemi hem evde hem de okulda onlara bol bol anlatılır. Dolayısıyla da yalan söylemiş olmak çocuk için genellikle kabullenilebilir bir durum değildir. Bu şekilde damgalanmak onda suçluluk duygusu gelişmesine sebep olur.

Çocuğun söylediği bazı yalanlar görmezlikten gelinebilir. Örneğin, arkadaşını kurtarmak veya bir olayı abartmak için yalan söylediye ve bunu çok fazla tekrarlamıyorsa bu konunun üzerinde fazla durulmayabilir. Ayrıca yanlış bilgilendirilme sonucu söylenen gerçek dışı şeyler yalan olarak kabul edilmemelidir.

Çocuğun ne zaman ve hangi olaylardan sonra yalan söylediğinin anne-baba tarafından bilinmesi önemlidir. Yalana yol açan etkenler bulunup ortadan kaldırıldığında çocuk yalan söylemeyi bırakacaktır.

Çocuk eğer bilerek veya bilmeyerek işlediği bir suçtan sonra cezalandırılma korkusuyla yalan söylüyorsa, anne-baba çocuğa karşı olan tutumunu gözden geçirmelidir.

Çocuğun bir hatası görüldüğünde sert bir ifadeyle konuşularak öfke açığa vurulmamalıdır. Bu şekilde davranıldığında çocuğun cesareti kırılacak ve doğruyu söyleyemeyecektir. Önemli olan çocuğu yalan söylemeye itmeden yumuşak bir tavırla davranışının hatalı olduğunu söylemek ve hissettirmektir.

Öz güven eksikliğinden ve aşağılık duygusundan kaynaklanan yalanlara karşı en yapıcı önlem çocuğa öz güvenini kazanması için yardım etmektir. Çocuk başarılı olabileceği alanlara yönlendirilmeli ve başarıları sosyal ödüllerle pekiştirilmelidir.

Yalancılık çevresel ilişkilerle birlikte ele alınmalıdır. Önce çocukta yalancılığın ortaya çıkmasına neden olan etkenlerin bulunması gerekir. Sonra da aile çevresiyle işbirliği yapıp, çocuğa doğruluğun yararları, getireceği haz ve avantajlar elle tutulur şekilde öğretilmelidir.

Unutmayalım ki yalan söyleme davranışını iyileştirmek önlemekten daha zordur. Önemli olan, çocuğu yalana itecek durumlara meydan vermemektir.

Yetişkin bir birey, iletişim kurmak için bilgi iletmeyi düzenleyen bir dizi karmaşık sözel simge olarak tanımlanabilen dili kullanır. Oysa yeni doğmuş bir bebek dil kavramına ve onun işlevlerine sahip değildir. Çocuk doğduğu andan itibaren hem fizyolojik hem psikolojik bir gelişim süreci içine girer. Çocukta dil gelişimi de bu süreçte önemli bir yer kaplamaktadır.

ÇOCUKLARDA DİL GELİŞİMİ

KAYNAK

Çocuk Psikolojisi, Prof. Dr. Haluk Yavuzer, 2008
Çocuk, Ergen ve Anne-Baba, Yayına Hazır, Gül Şendil, 2003
<http://www.cocukpsikolojisi.net/?module=pages&SID=134>

Gerçek sözlü iletişim, anlamlı sözcükleri cümle haline getirebilme ve başkalarının söylediklerini anlayabilme yeteneğidir. Burada başlıca ilkeler şunlardır:

- 1 - Diğerlerinin dilini anlamak,
- 2 - Kelimeleri telaffuz etmek,
- 3 - Sözcük dağarcığı inşa etmek,
- 4 - Sözcükleri cümle içine yerleştirebilmek.

Çocuk, okula gitmeden önce dinlediği öyküyü anlayabilecek, basit ve karmaşık sözcükleri ayırt edebilecek kadar anlayışa sahip olmalıdır. Günümüzde radyo ve televizyon, doğru kullanıldığı takdirde çocukların anlayışlarının gelişmesine oldukça yardımcı etkenlerdir.

Telaffuz Etme:

Telaffuz daha çok taklitte öğrenilir. 12-18 ay arasında çocuğun söyledikleri ailesi dışındakiler için anlaşılabilir durumdur. 18. aydan 3 yaşına kadar çocuk birçok sözcük söylemesine rağmen telaffuzda az ilerleme gösterir. Bu da çocuğun anlaşılmasına ve kırıklığa uğramasına sebep olabilir.

Telaffuzda kişisel farklılıklar da rol oynar. Bu farklılıklar büyük ölçüde anlamlı sözcükler inşa ederken çocuğa yardım ve rehberlik edilmesine dayanır.

Çocuk 3 yaşındayken ses tonunun değişmeye başlamasıyla, bebek sesi tizliğini yavaş yavaş kaybeder, sesi giderek kalınlaşır ve yükselir.

Sözcük Dağarcığı:

Çocuğun sözcük dağarcığı kendi kendine ya da başkalarına sorarak öğrendiği sözcüklerden oluşur. Çocuk tarafından ilk kullanılan sözcükler isimlerdir. İsimler yeterince öğrenildikten sonra fiiller öğrenilir. Sıfat ve zarflar çocuğun sözcük dağarcığına 1,5 yaşından sonra girer. Zamirler sözcük dağarcığına en son katılırlar. Çocuğun en zor kavrayabildiği, "ben, benim, bana ve beni" zamirlerinin yerinde kullanılmasıdır.

Sözcük dağarcığının genişliği, çocuğun sosyal ve duygusal gelişimi için önemlidir. Çocuğun sözcük dağarcığının fakirliği onu toplum dışı bırakabilir. Çocuk bir şey söylemek isteyip de derdini anlatamadığı zaman hayal kırıklığına uğrar. Anlaşılmadığı zaman kendisini anlamayan kişiye karşı olumsuz duygular

besler, bu kişilerin kendisini anlamak istemediğini düşünür.

Cümle Kurma:

İlk cümleler yalnızca bir sözcükten ibarettir. Bunların mimiklerle birleştirilmesiyle bir cümle meydana gelir. 2 yaşından itibaren ise, "yatağa git", "bebeği tut" gibi cümleler ortaya çıkar. Cümleler genellikle 4 yaşında gramer açısından tamamlanır. Cümleler, çocuk 9,5 yaşına gelene kadar uzamaya devam eder. 2 yaşına kadar 2 ya da 3 sözcükten oluşan cümleler, bu yaştan sonra 6-8 sözcükten oluşur.

Çocuk, 2 yaşında iki veya daha çok sözcükle cümleler kurmaya başladıktan sonra dil gelişiminin hızla ilerlediği bir başka döneme girer. Bu dönemde çocuk durmadan konuşmak ister. Söyleyeceği sözleri çabuk bulamadığında 2-4 yaş arasındaki çocukların konuşmalarının akışında bir tutulma görülebilir. Bu durum kekemelik gibi görülse de aslında değildir. Çocuğun gelişimi gereği geçirmesi gereken bir dönemdir.

3 yaş çocuğunun cümleleri dil bilgisi kurallarına daha uygundur. Neden-sonuç ilişkisi bulunan düşünceler tek bir cümleyle ifade edilmeye başlanır.

Okul öncesi çocukların konuşmalarının büyük bölümü benmerkezci yapıdadır. Benmerkezci konuşmada çocuk yalnızca kendisi hakkında konuşur, konuştuğu kimseyle ilgilenmez, bir şey iletmeye çalışmaz, yanıt beklemez, hatta genelde kendisinin dinleyen olup olmamasına bile aldırmaz. Benmerkezci konuşma gerilimleri dile getirmenin ve boşalmanın bir aracıdır.

4 yaş çocuğu yakın geçmişteki olayları, deneyimleri, olup bitenler arasında ilişki kurarak anlatır. Şarkılardan, fıkralardan zevk alır. Uygun sözlerden ve argodan hoşlanır. Altı sözcüklü bir cümleyi tekrarlayabilir. Konuşması daha az çocuksu nitelikte

kalıp içerir. Ses üzerindeki kontrolü artar. Uzun öyküleri dinler ve gerçekte var olanla düşürünün zaman zaman karıştırarak anlatır.

5 yaş çocuğunun konuşması oldukça akıcıdır. Dil bilgisi kurallarına uygun ifadeler içerir. Konuşması "r" sesi dışında sesli açıdan da çoğunlukla uygun özellikler taşır. Yetişkinler gibi uzun cümleler kurmaya çalışır. Bilgisini artırmak için sorular sorar. Olayları, masalları konuların sırasını bozmadan anlatır. Her şeyin nedeni ile ilgilenir.

Dil Problemleri:

Her 100 çocuktan 2 ile 5'inde kimi dil problemlerine rastlamak olasıdır. Bu problemler şu şekilde sınıflandırılabilir: Gecikmiş konuşma, ses bozuklukları, mutizm, artikülasyon bozuklukları, işitme engeline bağlı konuşma bozuklukları, yarık damak, dudak ve beyin özüne bağlı konuşma bozuklukları.

1- Gecikmiş Konuşma: Gecikmiş konuşma, çocuğun konuşmayı yaşına uygun düzeyde kazanmayı ve kullanmayıdır. Genellikle bir çocuk 4-5 yaşından sonra konuşmuyorsa o zaman konuşma gecikmesinden söz edilebilir. Sebepleri, zihinsel gerilik, deneyimsizlik, dil uyarını eksikliği, işitme kaybı olabilir. Bu çocuklarda sözcük yetersizliği, uygun cümle kuramama ve fikirleri düzenleme eksikliği görülür.

2-Ses Bozuklukları: Bu bozukluk sesin kalitesini, açıklığını ve yüksekliğini etkiler. Bazı çocukların sesleri konuşurken ayrılık gösterir. Duyulamayacak kadar hafif ya da dinleyeni rahatsız edecek kadar fazla bir ses gibi. Çocuk, cümlesine başlarken sesi gür ve net olabilir; fakat cümlesi bitinceye kadar sesi azalabilir, kısılabilir ve sesi ağızda geveliyormuş gibi çıkabilir. Bazen de sesin niteliği bozuk olabilir. Çocuğun sesi sanki soğuk almış gibi ya da burunlarından konuşuyormuş gibi çıkabilir. Tekdüze ya da monoton konuşma denilen esneklik yetersizliği de bir tür ses bozukluğudur. Bunun nedeni; burunda tıkanma, gırtlak bölgesindeki hasarlar, ağız ve diş kusurları gibi organik olabilir. Çocuğun kalabalık ve herkesin yüksek sesle konuştuğu ailede büyümesi de taklitle yüksek tondan, bazen de tersine yavaştan konuşmasına neden olabilir.

3-Mutizm: Ruhsal veya fonksiyonel nedenlerle geçici konuşamamaya denir. İşitme kaybı, beyin hasarı, ağır gırtlak hasarları buna sebep olabilir. Bunun yanı sıra çocuk bir savunma tepkisi ile ruhsal nedenle de konuşmaktan kesilebilir. Annesinin ilgisizliğine tepki olarak 5 yaşından küçüklerde görülebilir. Çocuk ailesine kızgınlığını ya da korkularını mutizmle belli eder.

4-Artikülasyon Bozuklukları: Eğer sesleri doğru çıkarmada ya da kelimeleri doğru söylemede sorun yaşıyorsa, bu artikülasyon problemi.

Örneğin; çocuğunuz "araba" yerine "ayaba" ya da "ekmek" yerine "epmek" diyorsa artikülasyon sorunu vardır.

5-Ritim Bozuklukları (Kekemelik): Kekemelik; seslerin, hecelerin, sözcüklerin söylenmesinde tekrar ve uzatmalar biçiminde görülen, sözlü anlatımın akıcılığındaki bozukluktur. Bu durum daha çok heyecan veya gerilim durumlarının ve korkuların, utanç, rahatsızlık gibi daha özel duyguların belirtisidir.

6-İşitme Engeline Bağlı Konuşma Bozuklukları: Bu özür tüm konuşma bozukluklarının belirtilerini taşıdığı gibi, konuşmayı hiç kullanamama düzeyinde de görülebilir. İşitme engelli çocuk, olağan konuşmayı kazanmada önemli olan ayrıntıları taklitten yoksun kalır. Bu sebeple de bazı seslerin oluşumu bu çocuklarda görülmez.

7-Yarık Damak, Dudak ve Beyin Özüne Bağlı Bozukluklar: Bu çocukların konuşmaları ses ve artikülasyon bozukluğu olarak görülebilir.

Çocuğun Dil Gelişimine Katkı Sağlamak İçin Anne-Babalara Düşen Görevler:

24-36 ay arası:

- Çocuğa 10'a kadar saymayı öğretip sayma oyunları oynama
- Diğer çocuklarla oyun oynayarak iletişim kurabilmesi için fırsatlar yaratma

3-5 yaş arası:

- Büyük-küçük, sert-yumuşak gibi zıtlıklar içeren oyunlar oynama
- Konuşmalara zamana ilişkin kavramlar katma (bugün, yarın, daha sonra, gelecek hafta)
- Çocuğa olaylara ilişkin hisleri ve duyguları hakkında konuşma fırsatı tanıma
- Sözcük oyunları, hikâyeler, tekerlemeler yaratma.

RAHATSIZ EDİCİ DAVRANIŞLARA KARŞI SEN İLETİSİ YERİNE BEN İLETİSİ KULLANMAK

Çocukların istenmeyen davranışlarına karşı çoğunlukla nesilden nesile süregelen bastırıcı yöntemler kullanılmaktadır. Bu yöntemler çocukta olumlu etki yapmaktan çok onun için yıkıcı olmaktadır. Çocuktaki benlik saygısını zedeleyerek onun kendisini önemsiz, dikkate alınmayan, istenmeyen biri gibi görmesine yol açar. Bastırıcı yöntemler, yargılayıcı ve suçlayıcı olduğu için olumsuz etkileri çocuğun geleceğine de taşınır.

Anne-babalar istemediği bir davranış karşısında çocuğa genelde, öznesi "sen" olan; "Yapma!", "Öyle yaparsan...", "Neden gidiyorsun?", "Bozma!", "Çalış!", "Daha iyi olmalısın.", "Başımın derdisin!" gibi iletiler gönderirler. Çocukların istediği, duygularının anlaşılmasıdır. Sezgileri çok güçlü olduğu için olayları çok iyi algılayabilirler. Kendilerine büyüklere davranıldığı gibi davranılmasını isterler. Anne-babalar ise çocuklarının bu ihtiyacını görmezden gelebilirler.

Anne-baba-çocuk ilişkisinde problem her zaman çocuktan kaynaklanmaz. Onlar da yorgun, üzgün, uykusuz, sıkıntılı, kızgın, endişeli olabilir. "Yorgunum.", "Dinlenmek istiyorum." gibi açık bir kodla gerçek duygunun ortaya konması "ben iletisi"dir. Anne, "Yeni temizlediğim mutfağımı kirlenmiş görünce üzülüyorum." derse ben iletisini kullanmış olur. "Mutfağı neden bu kadar kirllettin?" ifadesi ise sen iletisidir.

Akşam eve gelen babasını onunla top oynaması için harekete geçirmeye çalışan çocuğun amacı onu rahatsız etmek değildir. Bütün gün ona duyduğu özlemi gidermek için babasıyla biraz oynamak ve bu sırada da onun tarafından sevildiğini görmektir. Buna karşılık babanın verdiği "Bütün gün çok yoruldu, bir de seninle uğraşamam." şeklindeki yanıt sen iletisine bir örnektir. Burada babanın bütün gün yaşadığı yorgunluk sonucu yaşadığı duygular değil, çocuğun ona verdiği rahatsızlık anlatılmaktadır. "Sen iletileri" yargılayıcı olduğu için mesajı alan kişide düşük bir benlik saygısı oluşur. "Sen iletileri" mesajı göndereni değil alanı anlatır. Yani, anne-babayı değil çocuğu anlatır. Bu şekilde karşılık gören çocuk kendini suçlu hisseder.

Mesajı gönderen, mesajı alana rahatsız edici davranışı hakkında hissettiklerini anlatırsa "sen iletileri", "ben iletileri"ne dönüşür. Sen iletisi çocuğu isyana, inatlaşmaya ve direnmeye kıskırtırken, ben iletisi bunları önleyebilir. "Ben iletileri" çocuğa davranışlarını değerlendirme ve değiştirme fırsatı verir. Onun davranışının bizim üzerimizdeki etkisini dürüstçe iletmek, onun kötü olduğunu söylemekten daha etkilidir. Bu, çocuğa duygularımızı anlatır, davranış seçme özgürlüğünü ona bırakır, sorumluluk almasını öğrenmesinde yardımcı olur. Ben iletisi dürüst olduğundan, çocuğa da duygularını dürüst iletilerle anlatmasını öğretir. Bu açıklığın en büyük yararı, çocuğun anne-babasını olduğu gibi tanınması, kendi duygularını açığa vurması ve içten, samimi bir ilişkinin gelişmesidir. Çocuklar anne-babalarındaki bu gerçek olma özelliğinin değerini bilirler ve şöyle

derler: "Annem ve babam benimle arkadaş gibiler. Onlar iyi insanlar. Herkes gibi onların da yanlışları var, ama ben onları öyle de seviyorum."

"Ben iletileri" çocuğa güvenildiğini gösterir. Çocuğun benlik algısında yükselmeyi sağlar. Kendine güven duyan çocuk davranışını kontrol etmekte fazla güçlük çekmez.

Çocukların çocuk olduğu, büyükler gibi davranamayacakları bir gerçektir. Fakat bu durum, çocuklarla da büyüklerle olduğu gibi iletişim kurma gerekliliğini değiştirmez. Çocuklar büyükler gibi davranamıyorsa kısa bir süre için bile olsa büyükler çocuk gibi davranabilirler. Çocuk baba gibi saatlerce yerinde oturamaz; ama baba onunla bir saat oyun oynayabilir. Oyundan sonra çocuk, evdekileri rahatsız edici ve dikkat çekici davranışlarını kontrol altına alabilir. Çünkü babası onun isteğini değerlendirmiş ve onunla oyun oynamıştır. Artık evdekilerin dikkatini çekmek için sebep kalmaz. Oyun oynadığı için fazla olan enerjisini de harcamıştır.

Çocuğuyla sık sık oyun oynayan ve bunu alışkanlık haline getiren anne-babalar, yorgun veya meşgul olduklarında "ben iletileri"ni kullanırlarsa çocuk daha anlayışlı olacak, anne-babayı rahatsız edici davranışlarda bulunmayacaktır.

Bütün bunlara rağmen, gerekli koşullar hazır olmadıkça ve çocukla olan ilişkiler olması gerektiği gibi değilse "ben iletileri" işe yaramayacaktır. Aşırı ihmal edilmiş bir çocuk ilgi çekmek için yaramazlık yapabilir. Böyle bir çocuk için kullanılan "ben iletileri" etkili olmaz. Kendisine ait odası, oyuncakları ve arkadaşları olmayan çocuk da "ben iletileri"ne olumlu tepki vermez.

OYUN

KAYNAK Ana-Baba ve Çocuk, Prof.Dr. Haluk Yavuzer, 2007
Ana Babalık Sanatı, Robin Goldstein, 2006
<http://www.gata.edu.tr>

Oyun, sonucu düşünülmeden, eğlenmek amacıyla yapılan hareketlerdir. Çocuğun dünyasında oyunun önemi büyüktür. Oyunu boşa zaman harcama olarak değerlendiren bazı aileler çocuklarını bu faaliyete yönlendirmek yerine bundan uzaklaştırmaya çalışırlar. Oysa çocuk, oyun yoluyla birikmiş enerjisini toplumsal açıdan kabul edilen bir yolla boşaltma olanağı bulmaktadır. Bunun yanı sıra oyun, çocuğun en doğal dürtülerinden olan saldırganlık dürtüsünü de boşaltmasına yarar.

Oyun, çocuğu tanıma konusunda çok önemli bir araçtır, çocuğun günlük yaşamda çevresinde aldığı uyarıların oluşturduğu gerilimden kurtulmasını sağlar. Oyun yoluyla çocuk en derin duygu ve ihtiyaçlarını ifade olanağı bulmakta ve duygusal sorunlarını kendi kendine çözümlenmektedir. Kardeşini kıskanan bir çocuk, evcilik oynarken kardeşi rolündeki bebeği cezalandırabilir ya da dönmemek üzere seyahate gönderebilir.

Oyun, büyümenin temel bir parçasıdır. Özgürce oyun oynayan çocuk:

Hem merakını giderir hem de nesnelere nasıl kullanacağını öğrenir.

Tasarlamayı, sınıflandırmayı öğrenir.

Değerlendirmeye, öngörmeye, sorgulamaya, öğrenmeye, sonuçlar çıkarmaya ve sorunları çözmeye başlar.

Çevresindeki insanları taklit etmeyi ve yaşlılarıyla birbirlerine nasıl davranacaklarını öğrenir.

Özgürce oyun oynayan çocuk, oynarken güven kazanır ve başarısızlığa uğrama korkusu pek seyrek görülür. Anne-baba çocuğun öğrenme güdüsünü en iyi, ilgi duyduğu alanları izleyerek, ona bol bol oyun oynama olanağı vererek, uygun oyuncak ve gereçleri sağlayarak besleyebilir.

Çocuk, oynarken tecrübe kazanır. Oyun, onun hayatının çok önemli bir parçasıdır. Yetişkinlerin kişiliklerinin hayatta edindikleri tecrübelerle zenginleşmesi gibi çocukların kişilikleri de oyunlar oynayarak gelişir. Bu şekilde çocuklar yavaş yavaş dışarıdaki gerçek dünyayı görebilme kapasitelerini geliştirirler. Oyun duygusal ilişkilerin başlatılması için bir düzen ortamı sağlar. Böylece sosyal ilişkilerin gelişmesine de imkân hazırlar.

Çeşitli çizim ve boyutlardaki oyun malzemeleriyle oynayan çocuk, renk, boyut ve objelerin anlamını kavrar. Oyun, çocuğun bilişsel gelişimini olumlu açıdan etkiler ve onun çevresini keşfetmesine olanak sağlar. Arkadaşlarıyla oynamak çocuğa işbirliğini ve toplu yaşam için gerekli kuralları öğretir. Oyun yoluyla "ben" ve "başkası" kavramlarının bilincine varan çocuk, vermeyi ve almayı da oyun vasıtasıyla öğrenir.

Çocuğun gelişim süreci içinde ilk oynadığı oyunlar işlevsel oyunlardır. Kendi bedeni ile oynar. Yaşamın ilk ayından itibaren kollarını hareket ettirir ve parmakları ile oynar. İlk önce yakalama, sallama ya da yere düşürme davranışları görülür. İki yaş dolaylarında çocuk kâğıt ve kalem kullanmaya başlar ve önce resim yapar, sonra yaptığı resmi isimlendirir.

İşlevsel oyunlara paralel iki yaşlarında illüzyon (hayali-imaginative) oyunları görülür. 2 yaşından itibaren çocuklar, çevrelerini saran kültürü yansıtan dramatik oyunlara yönelirler. Bu tür oyunlarda başlangıçta kişileştirme, objeleri kullanma veya evcilik gibi tablolar dikkat çeker. Zamanla konular birey ya da hayvanları taklit biçiminde farklılaşır. İllüzyon oyunlarının en üst düzeyinde rol oyunları görülür. Çocuk yaşlılarıyla oynadığı dramatik oyunlarda kendini değişik kişilerin yerine koyar. Baba, öğretmen gibi rolleri oynarken çocuk bir bakıma kendi kişiliğini daha iyi tanıyıp ve kendini başkalarından ayıran özelliklerin bilincine varır. Daha sonra grup oyunlarına geçilir.

Oyun, çocuğa kendini tanımayı öğretir. Oynadıkça duyuları keskinleşir, yetenekleri gelişir, becerileri artar. Çocuk, oyuna yalnızca büyüklerinden gördüklerini aktarmakla kalmaz, kendi algıladıklarıyla kalmaz ve kendi algıladıklarıyla, deneyimlerini de katarak sentezler yapar. Oyun, çocuğun yaratma ortamıdır.

4-6 yaşlarında kızlar, bebeklerine farklı elbiseler giydirip küçük sembolik evlerini eşyalarla süslerken, erkekler, izledikleri bazı savaş serüvenlerini grup oyunlarına yansıtırlar. Bebeğini sallayan, onu giydirip besleyen çocuk, annesini taklit etmekte onunla kendini özdeşleştirmektedir.

Oyun, gerçek dünya ile hayal dünyası arasındaki bir köprüdür. Çocuğun bedensel, ahlaki ve zihinsel gelişiminde olduğu kadar, psiko-sosyal gelişiminde de oyunun rolü büyüktür.

Oyunların bilgi edinme ve heyecan arayışı yanında yaratıcılık yönü de vardır. Yaratıcılıkta üretken, alışılmış düşünce tarzından farklı, bir hedefe ulaşmak için birçok doğru çözüm yolu üreten, gerektiği zaman ulaşmak istenen hedefte küçük sapmalar yapabilen düşünce tarzı ortaya çıkar. Bu düşünce tarzı özellikle çocuk oyunlarındaki zengin fantezilerde ve oyunun ifade şeklinde görülür. Oyundan zevk alan çocukların yaratıcılıklarının da yüksek olduğu saptanmıştır.

KAYNAK | Ana Babalık Sanatı, Robin Goldstein, 2006

ANNE-BABAYA KARŞI ÖFKE: "SENDEN NEFRET EDİYORUM ANNE ! SENİ SEVMİYORUM BABA!"

2-3 yaşlarındaki çocuklarının "Sen aptalsın anne!" diye çıkışmasına aldırış etmeyen pek çok anne-baba, 4 ya da 5 yaşlarındaki çocuklarının "Senden nefret ediyorum." sözlerine karşı daha az anlayışlıdır. Çocuklarının bu sözlerine katlanamayan anne-babalar çoğunlukla: "Bir daha bu sözleri duymayayım, bu hiç de güzel bir şey değil." diye tepki verirler. Fakat çocuk, duygularını sözle ifade

edemezse bunun için daha kırıcı çareler bulmaya yönelebilir. Isırmak ya da tekmelemek gibi saldırgan davranışlar gösterebilir. Öfkesini gizli yollardan dışarı vurmaya çalışabilir. İnadına yavaş davranmaya başlayabilir, aşırı aptalca işler yapar, anne-babasını duymazlıktan gelir ya da onların canını sıkacak başka yollar bulur. Bununla birlikte çocuğun öfkesini dışı vurmasına izin verilmişse, çocuk da zamanla

Bir okul öncesi çocuğu duygularını sözcüklerle tam olarak anlatmakta zorlanır. Anne-babasının onun dışarı çıkmasına izin vermemesi, istediği bir oyuncağı almaması, yemeğini televizyonun karşısında yemesine izin vermemesi ya da erken yatmasının istenmesi üzerine küçük bir çocuğun “Sizden nefret ediyorum. Aptallar!” diye bağırdığını duyabilirsiniz. Bu dönem çocuğu, duygu ve düşüncelerini uygun şekilde açıklamak için de saygı göstermek için de çok küçüktür. Bunun yerine öfkesini “Senden nefret ediyorum.” sözleriyle dile getirir. Pek çok okul öncesi çocuğu anne-babasına bu şekilde öfke patlamaları gösterebilir. Tüm anne-babalar, onlardan bunca sevgi ve ilgi gördüğü halde, küçücük bir anlaşmazlık sonucunda çocukları kendilerine böyle çıkışınca dertlenirler.

taklitçidir. Dolayısıyla etrafında kullanılan bir sözü kendileri de kullanmakta sakınca görmeyeceklerdir.

Küçük bir çocuk nasıl davranması gerektiğini kendiliğinden bilemez. Önünde iyi örnekler olması, öğretilmesi ve anımsatılması gerekir. Çünkü o benmerkezcidir. Kendi istekleri ağır bastığı zaman başkalarının duygularını unutmaz.

Çocuğunuza yavaş yavaş öfkesini daha uygun biçimlerde dile getirmeyi öğretebilirsiniz. Çocuğunuz, “Senden nefret ediyorum.” dediğinde bunu bir hakaret olarak algılamayın. Bu durumu bir sorun haline getirmek yerine, sadece sözcüklerini düzeltin. “Bana gerçekten de kızdın değil mi? Bilgisayar başından kalkmak hiç hoşuna gitmiyor.” Çocuğunuz öfkenizi böyle dile getirdiğinizi duyduğunda yavaş yavaş kendisi de buna benzer sözcükler kullanmaya başlayacaktır.

duygularını daha uygun biçimde açığa vurmasını öğrenecektir. Eğer “Senden nefret ediyorum.” sözü sizi üzüyorsa, çocuğunuza duygularını açığa vurmanın başka yollarını sunun. “Sana çok kızdım.”, “Yaptığını hiç beğenmedim.” demesini önerin. Onun duygularını anladığınızı belli edin. Örneğin, “Bana kızdığını biliyorum; ama bunu başka sözlerle söylemeni istiyorum.” diyebilirsiniz.

Çocuğunuzun “nefret” sözcüğünü kullanmasının sebebi muhtemelen bu sözcüğü sık sık işitmesidir. Yetişkinler “Şu elbiseden nefret ediyorum.”, “İnsanlar böyle yapınca nefret ediyorum.” şeklinde konuşmalarda bulunabilirler. Çocuklar doğuştan

AREL ANAOKULLARI

Aktivitelerimiz

- Bilgisayar
- Müzik - Görsel Sanatlar
- Bale - Halk Oyunları
- Satranç - Drama
- Jimnastik - Yüzme

Sosyal Etkinlikler

- Yaratıcı Sanat
- Fen ve Doğa Çalışmaları
- Çevre İnceleme Gezileri
- Portfolyo Sunumları
- Kulüp Çalışmaları

Yabancı Dil Eğitimi

Anaokullarımızda 4-5 ve 6 yaş grubunda, Türk ve yabancı öğretmenler eşliğinde yoğun İngilizce eğitimi verilmektedir.

Eğitim-Öğretim

Anaokullarımızda Uluslararası Bakalorya Organizasyonu'nun 3-12 yaş grubunu kapsayan "Sorgulayıcı Öğrenme" ilkesine dayalı ve "Öğrenci Merkezli" PYP (Primary Years Program - İlk Yıllar Programı) uygulanmaktadır.

Bu programla öğrencilerimiz uluslararası bir eğitim anlayışı ile;

- Sorgulayan,
 - Eleştirel düşünen,
 - İletişim kurabilen,
 - Risk alan,
 - Bilgili,
 - Prensip sahibi,
 - Duyarlı,
 - Açık fikirli,
 - Dengeli,
 - Analiz eden,
- bireyler olarak yetişirler.

AREL Anaokulları'nda 4-5-6 yaş tam gün, 4 yaş yarım gün grupları ve 22-36 ay oyun grupları bulunmaktadır.

www.ar-el.k12.tr

AREL ANAOKULU

Merkez Mahallesi, Hacı Arif Bey Sokak, No: 1
34197 Yenibosna-Bahçelievler/İstanbul

Tel: (0212) 550 49 30 (pbx) Faks: (0212) 550 77 82

AREL 2005 ANAOKULU FLORYA

Şenlikköy Mah. Özgen Sk, No: 6, Florya - Bakırköy / İstanbul

Tel: (0212) 541 60 03 Faks: 0212 541 60 03

e-posta: ar-el@ar-el.k12.tr

AREL EĞİTİM KURUMLARI

20. YIL

GELECEKTE BİZ VARIZ

AREL EĞİTİM KURUMLARI olarak, **20** yıllık deneyimimizle yaşamında ve mesleğinde başarılı bireyler yetiştirmenin haklı gururunu yaşıyoruz.

www.ar-el.k12.tr

AREL EĞİTİM KURUMLARI Merkez Mah. Hacı Arif Bey Sk. No. 1, 34197 Yenibosna - Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 550 49 30 (pbx) - 630 35 05 (4 hat) Faks: (0212) 550 77 82 e-posta: ar-el@ar-el.k12.tr
AREL 2005 Anaokulu: Şenlikköy Mah. Özgen Sk. No: 6 Florya - Bakırköy / İstanbul Tel: (0212) 541 60 03